

Anstalter her i Landet, om hvilke der ikke kan siges, at de bekostes af alle Skatteydere, men at der dog er en stor Deel Skatteydere, som ikke have Nytte deraf. Og skulde dette gjælde som Indvending, saa vilde Følgen deraf være, at vi aldeles ikke vilde indlade os paa ved Hjælp af offentlige Midler at udføre saadanne store og gennemgribende gavnlige Foranstaltninger. Jeg synes derimod, som jeg her i Thinget oftere har havt Leilighed til at udtale, at, medens det er i sin Orden, at de enkelte større Afdelinger af Landet med samlede Kræfter hver for sig maae fremme, hvad der kan være af særegen Bigtighed for deres Egn, saa er det ogsaa i sin Orden, at hele Staten med Hensyn til særdeles store Foretagender kommer dem til Hjælp, men kommer dem til Hjælp paa en individualiseret Maade, anderledes i Sjælland end paa Færøerne. Jeg finder det saaledes ganske begribeligt, at de færøiske Skatteydere ikke faae den fjerneste Nytte af, hvad vi maatte votere i Henseende til Sandflugtens Dæmpning i Jylland; men jeg seer ikke, at der ligger nogen Indvending deri. Jeg haaber derimod, at de færøiske Skatteydere skulde faae Nytte af, hvad Staten maatte gjøre for Difterierne ved Færøerne, uden at jeg for min Deel vilde respectere den Indvending, der muligens kunde komme fra Moen eller Bornholm og gaae ud paa, at det havde de aldeles ingen Nytte af.

Forøvrigt troer jeg derhos rigtignok, at det er en Misforstaaelse, naar man mener, at Jylland eller nogen anden Deel af Landet ikke vil have Nytte af den sjællandske Jernbane. Thi — for ikke at tale om, at det jo forholder sig saa, at Jyderne meget ugeneert kunne benytte den, og vistnok vilde være Bestyrelsen meget velkomne, naar de vilde reise paa Banen, og de maae jo dog mange Gange tage til Kjøbenhavn — saa er det dog vist ikke at burdere for saa ganske Lidt, hvad den ærede Drøfterer for Udvalget i denne Sag fra Først af gjorde opmærksom paa, nemlig det Ufflag i Omkostningerne med Hensyn til Transporten af Varer og af Personer, som i det Hele vil blive foranlediget ved Jernbanen, og ved de Foranstaltninger i Henseende til Transport- og Postvæsenet, som vilde blive foranledigede

derved. Jeg i det Mindste kan ikke see denne Sag anderledes, hvad navnlig den Bære betyrdningen angaaer, end at, ligesom enhver vil indrømme, at en Bære, der maaskee kun er een Species værd i Skovene i Sydamerika, muligens kan være 30 til 40 Species værd her i Landet, saa at altsaa det, at den forflyttes, forøger dens Værdi indtil det 39dobbelte — jeg veed ikke, om Regningen just flauer saa nøie til; men jeg troer, at noget Saadant skal finde Sted med Vanillen —, saaledes maa ogsaa noget Lignende finde Sted i det Mindre her hjemme, saa at altsaa en Bære, som f. Ex. er i Jylland og der ikke kan være særdeles Meget værd, dog kan være overmaade meget Mere værd i Sjælland eller navnlig i Kjøbenhavn, og omvendt. Og jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at ethvert Bidrag i det Store og Hele til at gjøre Befordringsomkostningerne til det Mindre, ja, næsten til det Forsvindende ved Barenes Priis, er en virkelig Forøgelse af den nationale Rigdom. Det gjør, at enhver Ting kan komme paa det Sted, hvor den maaskee er det Dobbelte værd af, hvad den var værd paa sit første, oprindelige Sted. Og jeg tillader mig at mene, at det er Rikden til en stor Deel af den stadig stigende Rigdom og Velstand i de Stater, som allerede igennem et Aarhundrede stadigen og stærkt have bestræbt sig for at fremme Befordringsvæsenet, saaledes navnlig i Storbritannien. Og, hvad Personerne angaaer, saa har jeg allerede gjort opmærksom paa een Nytte i Henseende til Bedligholdelsen af Nationalitetens friske Liv, af det broderlige Forbund imellem alle Statsborgere, som ved deres Reiser frem og tilbage vil forøges. Og iøvrigt skal jeg gjerne vedkjende mig, at, selv om jeg troede, at hundrede Tusinder blot reise for deres Fornøielses Skyld, saa er det ogsaa Noget, jeg har Respekt for, og at, naar man ikke indretter en Jernbane for den Sags Skyld alene, men en saadan pr. Accidents, ganske leilighedsviis, ogsaa vil medføre denne Fordeel, saa skal jeg i høj Grad glæde mig derover, uden at lade mig forstyrre ved den tungsinde Betragtning, at en stor Deel af disse Mennesker maaskee hellere maatte blive hjemme (Hør!). Jeg troer nemlig, at,